

NAGYEMMA: VERSEK.

(A Napkelet-pályázaton jutalommal kitüntetett versfüzetből.)

EZ MEGINT A VÉGTELENEKBŐL JÖTT.

Csövestől jött a nyomorúság —
most bokrosan sarjad a rózsza —
lelkem is a nagy természet csudája:
sír vagy nevel,
de sohse tehet róla! ...

S most, hogy meleg szájamba harapok,
— mert a neved kiktvánkozik rajta,
s mert szememben megragadt alakod
s az arcomba nyugtalan vérem hajtja —
felmosolygok, mint a tavaszi föld:
Didergések után ki hitte volna? ...
Ez megint a végtelenekből jött,
fények sodrán zuhatagokban folyva ...

És mosolygok, mint a tavaszi föld —
s most valahol tán mosolyogsz Te is —
ez megint a végtelenekből jött:
most valahol mosolyog Isten is ...

SZÉP FRISS ERŐ...

Szép friss erő és újra — hit a reggel!
Csörömpölök útrakészülön:
Igy indulhatott Hunor és Magyar a
vadász-sereggel!

S a régi kép varázsa bennem
ma oly pogányos kedvet szült:
Hajrá — lendül az úti-kedvem,
Hajrá előre — zeng a kürt! ...

És egymást váltja száz kies kép —
száz sívó puszta — száz alak
s a ködben és a csillogásban
a szarvas néha átszalad ...